

begaaet, og at der ingen Gjæmmel kan være for Administrationen til at benytte dette Beløb, som feilagtigt maatte være bevilget, naar det grunder sig paa en saadan beviislig Feiltagelse. Jeg troer derfor, som sagt, at en saadan Feiltagelse, der kunde være indløben, vil rette sig under Administrationens Gang, og at der derfor ikke er Trang til at forarsage et Ophold i Lovens Behandling for at faa den rettet. Det er ogsaa af den høitærede Finantsminister ved Sagens første Behandling blevet bemærket, at han antog det for at være uden al praktisk Betydning, at denne Rettelse foretoges. Om jeg erindrer ret, tilspøiede den høitærede Finantsminister dengang, at han under Sagens anden Behandling nærmere vilde udtale sig; jeg veed ikke, hvorvidt han idag maatte finde Anledning dertil.

Finantsministeren: Jeg troer rigtig nok ikke, at der med Hensyn til selve den Rettelse, hvorefter der her er Spørgsmaal, kan være nogen Nødvendighed for at tilbagesende Finantsloven; hvorvidt det iøvrigt kan være ønskeligt at undgaae Ophold eller ikke, maa jeg overlade til det høitærede Thing selv at bedømme, men, naar jeg holder mig til selve Sagen, den Feiltagelse, der er indløben i Lovforslaget, som det er vedtaget i Folkethinget, kan jeg ikke finde, at den er af den Besskaffenhed, at der fortjener videre at lægges Vægt derpaa. Det er jo nemlig oplyst af Udvalget, at den er fremkommen ved at sammenlægge de forskjellige Poster, at Feilen ikke ligger i, at der til en bestemt Udgift er bevilget Krigsministeriet for Meget eller for Lidet, men at Feilen beroer paa, at, efterat der var bevilget 2 Summer, en for ordinaire og en for extraordinare Udgifter, der ere Resultat af samtlige de bevilgede Posters Summer, er der ved Sammenlægningen af disse 2 Summer indløben en Feil af 400 Rbd. Disse 400 Rbd. vil jo Krigsministeren ikke kunne bruge; thi der indeholdes ingen Gjæmmel i Loven til at bruge dem til nogen Ting. I ethvert Tilfælde er det en

Selvfølge, at efter de Debatter, der have fundet Sted om denne Sag, vil Finantsministeriet ikke ansee sig berettiget til at anvise disse 400 Rbd., om de end af en Feiltagelse maatte blive begjærede anviste. Med Hensyn til Finantsloven og dennes Forhold til slige Feiltagelser i Almindelighed, skal jeg derhos tillade mig at bemærke, at den Grund, der i Almindelighed kan anføres ved en Lovs Behandling, for at sende den tilbage til det andet Thing, om ogsaa Feilen er nofsaa ubetydelig, ikke kan gjælde med Hensyn til en Finantslov med den samme Styrke; thi det er næsten ikke muligt at vedtage en Finantslov uden Mangler, for ikke at sige Feil. Det ligger nemlig deri, at Finantsloven støtter sig i en heel Deel af sine Bestemmelser til visse factiske Forudsætninger, som kunne være forandrede i selve det Dieblik, Finantsloven vedtages paa Rigsdagen, eller ogsaa i Mellemtiden mellem dens Vedtagelse af Rigsdagen og dens Stadfæstelse af Kongen, uden at man engang derom er vidende. Jeg skal saaledes henpege paa personlige Tillæg. Naar der staaer opført for en Embedsmand, foruden hans egentlige Gage, et bestemt personligt Tillæg, er det klart, at dette personlige Tillæg knytter sig ikke til den Embedsmands Person, som er i Embedet paa den Tid, Finantsloven bliver stadfæstet, eller paa den Tid, Finantslovens Virksomhed begynder, den 1ste April, men til den Personlighed, til hvem det fremgaaer af Sagens Behandling, at man har taget Hensyn, da Forslaget først blev fremsat; ellers vilde der opstaae den Synderlighed, at, naar en Mand, som skulde have et personligt Tillæg af 400 Rbd., døde den 30te Marts, og hans Eftermand udnævnedes den 31te Marts, vilde man, ved blot at holde sig til Finantslovens Ord, uden at tage Hensyn til dens Mand og de foregaaende Forhandlinger, være berettiget til at anvise den under 31te Marts ansatte Embedsmand det personlige Tillæg af 400 Rbd., som er beregnet paa Forgængeren.